

**Yaklaşan İsrail Seçimleri: 7 Ekim Sonrası
Dönüşümler ve Dengelere Dair Öngörüs el Bir
Okuma**

Vizyon Siyasi Kalkınma Merkezi

2025

Rapor/ İsrail Araştırmaları

Yaklaşan İsrail Seçimleri: 7 Ekim Sonrası Dönüşümler ve Dengelere Dair Öngörüsel Bir Okuma

Yazar: Saher Ghazawy

Vizyon Siyasi Kalkınma Merkezi

14 Kasım, 2025

COPYRIGHT © 2025

Bu yayının tüm hakları Vizyon Siyasi Kalkınma Merkezi'ne aittir. Vizyon Siyasi Kalkınma Merkezi'nin izni olmaksızın yayının tümünün veya bir kısmının elektronik veya mekanik (fotokopi, kayıt ve bilgi depolama, vd.) yollarla basımı, yayını, çoğaltılması veya dağıtımı yapılamaz. Kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Vizyon Siyasi Kalkınma Merkezi; siyasi kalkınma meselelerinde, karar almada ve demokratik değerlerin ve itidalli olma değerinin yüceltilmesinde uzman bir kaynak olmaya çalışan bir araştırma merkezidir.

Toplumlar inşa etmeleri, medeni ülkeler kurmaları ve kendi geleceklerini kendileri belirleme, - hürriyet-eşitlik-insanlık onurunu ayakta tutma ilkelerine dayalı bir demokrasi kurmaları için; bölgedeki fertlerin, cemaatlerin ve partilerin; siyasi güçlerinin ve imkânlarının geliştirilmesine ve şiddeti ve yandaşlığı bırakmaya yardımcı olan; ölçülü olma, çoğulculuk, itidalli olma, hoşgörü ilkelerinin manalarının derinleştirilmesi ve halkların (özellikle de Filistin Halkı) sosyal ve sivil haklarını kazanmalarına katkı sağlamak Merkez'in hedeflerindendir.

Vision Center for Political Development

İkitelli OSB Mah. Atatürk Blv. NO:54 Mahmut Torun İş Merkezi, K:7 D:20 34490, Başakşehir/İstanbul
Tel: +90 212 631 0107

www.vision-pd.org/tr

Yaklaşan İsrail Seçimleri: 7 Ekim Sonrası Dönüşümler ve Dengelere Dair Öngörüsöl Bir Okuma

Bir sonraki İsrail seçimlerinin, Knesset daha önce feshedilmediği takdirde, Ekim 2026'nın sonlarında yapılması planlanıyor. Bu seçimler, 7 Ekim 2023 saldırısının yarattığı derin siyasi ve güvenlik dönüşümlerinin gölgesinde gerçekleşecek. Söz konusu saldırı, İsrail toplumsal bilincinde bir dönüm noktası oluşturmuş, devletin ve toplumun önceliklerini yeniden tanımlamış ve onlarca yıldır İsrail'in üzerine inşa edildiği "ulusal güvenlik" paradigmasının kırılganlığını açığa çıkarmıştır. Gazze'ye yönelik savaş ise, ülke içinde benzeri görülmemiş bir kargaşa ve siyasi-askerî kurumlara yönelik derin bir güven krizini gözler önüne sermiştir.

Bu bağlamda, İsrail şimdiye kadarki en çetin seçim yarışına hazırlanıyor. Bu yarış sadece sandalye dağılımı meselesi değil; aynı zamanda liderlik ve meşruiyet sorusuna dair bir referandum niteliği taşıyor: Binyamin Netanyahu, yargı davaları ve iç baskılara rağmen siyasi iktidarını yenilemeyi başarabilecek mi? Yoksa ülke, yeni ittifaklar aracılığıyla siyasal sistemini yeniden üreterek ideolojik haritasını ve parti dengelerini yeniden şekillendirecek bir döneme mi giriyor?

Mevcut Siyasi Harita ve Mevcut Hükümetin Bileşimi

Mevcut İsrail hükümeti, işgal devletinin tarihindeki [en sağcı ve en aşırı hükümet](#) olarak değerlendirilmektedir. Hükümete, Benjamin Netanyahu liderliğindeki Likud Partisi öncülük etmekte; ona Bezalel Smotrich liderliğindeki Dini Siyonizm Partisi, Itamar Ben-Gvir'in başında bulunduğu "Otzma Yehudit", ayrıca Haredi partiler olan "Şas" ve "Yahadut HaTorah" eşlik etmektedir. 2022 yılı sonunda kurulan bu hükümet, milliyetçi-dini akımla Haredi akımını bir araya getiren ideolojik bir ittifakı temsil etmektedir. Bununla birlikte, Gazze'ye yönelik savaşın yönetimi ve ortaya çıkardığı güvenlik-siyasi sonuçlar konusunda yaşanan anlaşmazlıklar, koalisyon içinde [derin iç çatlakları açığa çıkarmış](#) ve dini partilerin öncelikleriyle Likud'un siyasi ajandası arasında artan uyumsuzluklar yaratmıştır.

Koalisyon içindeki kriz, son dönemde [Şas hareketinin](#), Tora Bilgeleri Konseyi'nin talimatı doğrultusunda, dindar eğitim kurumları (yeşivalar) öğrencilerine askerlikten muafiyet tanıyan yasanın çıkarılmasını talep ederek Knesset'teki tüm koalisyon görevlerinden çekildiğini açıklamasıyla daha da derinleşmiştir. Bu adım, Haredi partilerle Likud arasındaki gerilimin yükseldiği bir dönemde atılmış; Netanyahu, dini tabanına yönelik verdiği sözleri yerine getirmemekle suçlanmıştır. Koalisyon içi değerlendirmelere göre, söz konusu yasa tasarısında hızlı ilerleme sağlanmadığı takdirde hükümetin dağılma riski bulunmaktadır. Her ne kadar tüm taraflar koalisyonda kalmak istese de, mevcut durum hükümetin dini ve milliyetçi bileşenleri arasındaki dengenin son derece kırılgan olduğunu göstermektedir.

Öte yandan, İsrail muhalefeti yapısal [bir dağınıklık ve zayıflık](#) yaşamaktadır. Muhalefetin başını, laik-siyonist sağ kanat oluşturmaktadır: Yair Lapid'in liderliğindeki Yeş Atid ve Benny Gantz'ın liderliğindeki Resmi Kamp. Buna karşın [geleneksel sol ve merkez partilerin](#), örneğin Avoda ve Meretz'in etkisi marjinal düzeye gerilemiştir. Bu nedenle muhalefet, gerçek bir ideolojik alternatif oluşturmaktan ziyade, mevcut sağ blok karşısında "ılımlı" bir sağ görüntüsü vermeye çalışmaktadır.

İsrail içindeki Arap siyasi sahnesinde ise, Knesset çalışmasına katılan partilerle, [ulusal ve İslami](#) çizgide olup bu sürece katılmayı ilkesel olarak reddeden partiler arasında belirgin bir ayrışma bulunmaktadır. Bu ikinci kesim, Knesset'i Filistin ulusal projesini yansıtmayan bir yapı olarak görüyor. Bu ayrışma çerçevesinde, seçim [barajının düşürülmesine](#) ilişkin tartışmalar yeniden gündeme gelmiş; bu durum Arap listelerinin parçalanması ve seçmenlerin sandığa gitme oranlarının düşmesi ihtimaline yönelik kaygıları artırmıştır. Ayrıca, seçim yasasında önerilen değişikliklerin [Arap temsilini zayıflatabileceği](#) ve iktidardaki sağ blokun hâkimiyetini güçlendirebileceği yönünde işaretler bulunmaktadır.

Sonuç itibarıyla, mevcut siyasi harita, güç dengelerinde köklü bir değişimden ziyade, sağ blokun kendi içinde yeniden konumlanmasına işaret etmektedir. Bu nedenle yaklaşan seçimler, sağ kanat içinde bir liderlik mücadelesi niteliği taşımakta; dışarıdan yeni bir siyasi alternatifi ortaya çıktığı bir yarış görünümünden uzak durmaktadır.

Likud Partisi İçindeki Dönüşümler ve Liderliğin Yeniden Düzenlenmesi

Koalisyonun dini ve milliyetçi bileşenleri arasındaki anlaşmazlıkların ortaya çıkardığı artan çatlaklar ışığında, İsrail'in siyasi haritasının yeniden şekillenmesinde merkezî aktör olarak Likud Partisi öne çıkmaktadır. Her ne kadar Likud hükümet içindeki lider konumunu koruyor olsa da, parti içinde [yaklaşan seçimlere hazırlık](#) niteliğinde derin örgütsel ve liderlik düzeyinde dönüşümlerin yaşandığı görülmektedir. Bu gelişmeler, parti içi güç dengelerinin yeniden düzenleneceğine işaret etmektedir.

Bu dönüşümler, parti içinde farklı yönelimlerin belirginleşmesinde ifadesini bulmaktadır. Bir yanda Benjamin Netanyahu'nun liderliğine bağlı geleneksel-muhafazakâr kanat; diğer yanda ise daha pragmatik bir çizgi benimseyen ve partinin kimliğini lider merkezli yapıdan daha geniş bir çerçevede yeniden tanımlamayı hedefleyen bir grup bulunmaktadır. Bu iç tartışma, Likud'un Netanyahu sonrası dönemdeki geleceğine dair daha derin bir krizin göstergesi niteliğindedir. Yuli Edelstein, Nir Barkat ve Amir Ohana gibi [önde gelen isimler](#), liderlik değişimi ihtimaline karşı parti içinde sessiz ancak belirgin bir hazırlık süreci yürütmektedir.

İdeolojik düzeyde Likud, geleneksel milliyetçi-liberal mirasını koruma çabası ile, "Dini Siyonizm" ve "Otzma Yehudit" gibi partilerle kurduğu ittifakın dayattığı dini-milliyetçi sert çizgi arasında denge kurmaya çalışmaktadır. Ancak bu kırılğan denge, partinin tarihsel kimliğinin aşınmasına yol açmış; geniş tabanlı sağ-merkez bir parti konumundan uzaklaşarak, daha dar ve daha belirgin biçimde sağ-milliyetçi, hatta dinî tonları ağır basan bir yapıya doğru [kaymasına neden olmuştur](#).

Bu bağlamda, Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı [Tsahi Hanegbi'nin](#) görevden alınması, Netanyahu kampı içerisindeki siyasi ve güvenlik bürokrasileri arasındaki çatlağın derinliğini gösteren önemli bir işaret olmuştur. İsrail medyasındaki çeşitli raporlara göre, iki taraf arasında *Gideon Arabaları 2* planından, Katar'a yönelik saldırıya, esir takası dosyasından Gazze'de savaşın yönetimine kadar uzanan kritik güvenlik konularında anlaşmazlıklar yoğunlaşmıştır. Özellikle Hanegbi'nin Gazze kentinin işgaline karşı çıkması ve kademeli bir esir takası anlaşmasını desteklemesi, Başbakan'ın yaklaşımına doğrudan meydan okuma olarak görülmüştür.

Krizin doruk noktası, Hanegbi'nin Ekim 2025 ortasında Netanyahu'nun Washington ziyaretine eşlik etmeyi reddetmesiyle yaşanmış; bu hamle siyasi çevrelerde fiilî bir görevden alma olarak

değerlendirilmiştir. [Uzmanlar](#), bu tür bir adımın, güvenlik kurumları içinde Netanyahu'nun tercihleriyle çelişen profesyonel görüşlerin dile getirilmesi konusunda caydırıcı bir etki yaratabileceği uyarısında bulunmuş; bunun da karar alma süreçlerinin kişiselleşmesini hızlandırarak kurumsal denge ve denetim ilkelerini zayıflatabileceğini vurgulamıştır.

Sonuç olarak Hanegbi'nin görevden alınması, Likud içindeki mücadelenin artık geçici siyasi anlaşmazlıkların ötesine geçtiğini; devlet yönetimi ve savaş politikalarının yönelimi üzerine yapısal bir bölünmeye dönüştüğünü göstermektedir. Bu durum, Netanyahu döneminde profesyonel ve siyasi alanlar arasındaki sınırların giderek silikleşmesine, güvenlik kararlarının kurumsal bir çerçeveden ziyade parti liderliğinin çıkarları doğrultusunda şekillenmesine işaret etmektedir.

7 Ekim Sonrası Kamuoyu Yoklamaları ve Genel Eğilimler

7 Ekim 2023'ten bu yana İsrail'de yapılan kamuoyu yoklamaları, toplumsal ruh hâlinde derin dönüşümlere işaret etse de, parti dengelerinde köklü bir değişim yaratmamıştır. Kamuoyunun hem siyasi hem askerî kurumlara duyduğu güven belirgin biçimde azalmış olsa da, sağ blok sayısal üstünlüğünü korumayı sürdürmüş; muhalefet ise artan toplumsal öfkeyi kendi lehine çevirmekte veya ikna edici bir alternatif sunmakta başarısız olmuştur.

Yöntem Notu:

Bu değerlendirme, İsrail'in başlıca medya kuruluşları tarafından yayımlanan düzenli ve yöntemsal olarak en şeffaf anketlere dayanmaktadır (Kanal 12, Kanal 13, Kan ve Maariv). Bu kuruluşların seçimi herhangi bir siyasî tercihi yansıtmaz; düzenli veri sunmaları ve tüm partileri kapsayıcı çalışmalar yapmaları nedeniyle tercih edilmiştir.

Ayrıca, her kuruluşun editoryal eğilimleri göz önünde bulundurulmuştur: *Maariv* ile *Kan* nispeten merkez-sağa yakın bir çizgide seyrederken, Kanal 12 ve Kanal 13 görece daha dengeli yayın politikalarıyla öne çıkmaktadır.

Bulgular, kurumsal önyargıların etkisini azaltmak amacıyla, bu dört kaynaktan elde edilen sonuçların karşılaştırmalı analizi üzerinden değerlendirilmiş; tekil sayısal farklılıklar yerine genel eğilimler esas alınmıştır.

Aşağıda, 7 Ekim 2023 sonrasında Ekim 2025'e kadar İsrail'de yapılan başlıca kamuoyu yoklamalarının bir dökümü sunulmaktadır:

Tarih	Öne Çıkan Bulgular ve Notlar	Araştırmayı Yapan Kuruluş / Medya Kurumu
13/10/2023	<i>Aksa Tufanı</i> operasyonunun ardından Netanyahu'nun popülaritesi sert biçimde düştü. Likud 19 sandalyeye gerilerken, Gantz 41 sandalyeye yükseldi. İktidar bloğunun toplam sandalye sayısı 64'ten 42'ye düştü; muhalefet 78 sandalyeye ulaştı. Bu sonuçlar, güvenlik başarısızlığının ve kamuoyundaki geçici yönelim değişiminin doğrudan yansımasıydı.	Maariv

24/11/2023	Gantz'ın popülaritesi yükselirken Likud 18–19 sandalye aralığına geriledi. <i>Dini Siyonizm</i> partisi barajı geçemedi. Arap partilerinin de dâhil olduğu muhalefet toplam 79 sandalye elde ederken, koalisyon 41 sandalyede kaldı. Gantz, Likud seçmeninin dörtte biri tarafından dahi başbakanlık için en uygun isim görüldü.	Maariv
11/2/2024	Gantz liderliğindeki <i>Ulusal Birlik</i> ittifakı birinci parti konumunu korudu; <i>Dini Siyonizm</i> yeniden baraj altında kaldı. Seçmenlerin %51'i erken seçim isterken %39'u karşı çıktı. Tahmini dağılım: Ulusal Birlik 37, Likud yaklaşık 18 sandalye.	Maariv
21/4/2024	Bennett–Sa'ar–Yossi Cohen üçlüsünü ve Gantz'ı içeren olası bir sağ blok ittifakı 79 sandalye çıkarabilir. Mevcut koalisyon 41 sandalyeye gerilerken, Gantz Likud'un önüne geçti.	Kanal 13
21/6/2024	Erken seçim talebi güçlendi (%53 destek). Gantz'ın popülaritesi gerilerken Ulusal Birlik ile Likud arasındaki fark 1 sandalyeye indi (23'e 22). <i>Dini Siyonizm</i> baraj altında. Sandalye dağılımı: muhalefet 62, koalisyon 48, Arap partileri 10 sandalye.	Maariv
25/10/2024	Hamas lideri Yahya Sinvar'ın öldürülmesi ve Lübnan'daki savaşın sürmesi sonrası Likud'un sandalye sayısı 2 artış gösterdi. Koalisyon 50, Siyonist muhalefet 60, Arap partileri 10 sandalye düzeyinde kaldı. Bennett'in siyasete dönüşü hâlinde yeni partisinin 22 sandalye alacağı ve muhalefetin 17 sandalye kaybedeceği öngörüldü.	Maariv
3/3/2025	Bennett'in yokluğunda Likud hâlâ birinci parti (26 sandalye). Netanyahu bloku 55, muhalefet 65 sandalye. Bennett'in dahil edildiği senaryoda Bennett 25 sandalye ile birinci parti olur; Likud 23'e geriler. Bu durumda Bennett kampı 74, Netanyahu'nunki 46 sandalyeye sahip olur. Halkın %44'ü esir takası anlaşmasının ikinci aşaması için müzakerelerin sürmesini destekledi.	Kan 11
30/5/2025	Muhalefetteki Siyonist partiler 61 sandalye, koalisyon 49 sandalye. <i>Dini Siyonizm</i> baraj altında. Bennett'in yeni partiyle girmesi hâlinde muhalefet 66, koalisyon 44 sandalyeye geriler.	Maariv
16/7/2025	Likud hâlâ birinci parti (27 sandalye), onu Bennett'in partisi izliyor (23 sandalye). Ayzenkot'un dâhil olduğu tüm senaryolarda Gantz barajı geçemiyor. Bennett–Ayzenkot ittifakı Likud'u geçebilir. Seçmenlerin %53'ü erken seçimi desteklerken %38'i seçimlerin 2026'da yapılmasından yana.	Kanal 12
17–18/9/2025	Netanyahu kampının çoğunluğu elde edip edemeyeceği konusunda sonuçlar ayrışıyor: Bazı anketlerde koalisyon 50 sandalyeye gerilerken, bazılarında basit çoğunluğa ulaşabileceği görülüyor. Likud ile Bennett'in partisi arasındaki yarış başa baş. Blok dengelerinde kayda değer bir değişim yok.	Kan 11 , i24NEWS , Kanal 13
24/10/2025	Netanyahu koalisyonu 50 sandalyeye düştü. Bu düşüşte <i>Dini Siyonizm</i> 'in zayıflığı, ateşkes anlaşmasına yönelik eleştiriler ve ABD baskısı etkili oldu. Lapid ve Ayzenkot yükselişe geçti; Gantz barajı geçemedi. Arap listelerinin tek çatı altında	Maariv

	birleşmesi 12 sandalyeye karşılık geliyor ancak muhalefetin istikrarlı çoğunluk elde etmesine yetmiyor.	
--	---	--

Sonuçların Analizi ve Seçmen Eğilimlerinin Genel Seyri

Ekim 2023 ile Ekim 2025 arasında yayımlanan anketler, dalgalı ancak genel hatlarıyla tutarlı bir eğilime işaret etmektedir. Güvenlik ve siyaset alanındaki sarsıcı gelişmelere rağmen İsrail’deki parti sistemi, iki ana blok arasındaki güç dengesinde köklü bir değişim üretmemiştir. Değişim daha çok her blok içinde yaşanan yeniden yapılanmalar şeklinde ortaya çıkmış; hiçbir kamp, karmaşık koalisyonlara ihtiyaç duymadan istikrarlı bir hükümet kurabilecek net çoğunluğa ulaşamamıştır.

1. Sağ blokta süreklilik ve iktidar blokunda kademeli aşınma

Anket sonuçları, sağ blokun sayısal üstünlüğünü koruduğunu ancak iç uyumunun giderek zayıfladığını göstermektedir. *Dini Siyonizm* partisinin düşüşü, koalisyonun bileşenleri (Likud, Şas, Otzma Yehudit ve Yahadut HaTora) arasındaki artan gerilimler, özellikle de haredi partiler ile Likud arasındaki askerlik yasası ve ekonomik dosyalar etrafında büyüyen anlaşmazlıklar, blok içi kırılabilirliği artırmıştır.

Sağ blok zaman zaman 60–61 sandalyelik nominal bir çoğunluk elde etmiş olsa da, bu çoğunluk kararsız, geçici ve koşullu ittifaklara dayanmaktadır; dolayısıyla gerçek bir yönetsel istikrar üretmemektedir.

2. Muhalefette liderlik değişimleri ve gücün dağılık yapısı

Muhalefet hâlâ parçalıdır ve ortak bir liderlik ya da kapsayıcı bir programdan yoksundur. 7 Ekim sonrasının yükselen ismi Benny Gantz, kısa bir süre içerisinde ivmesini kaybetmiş; Bennett ve Eisenkot ise dönemsel yükselişlerine rağmen kalıcı ve bütünlük sağlayan bir alternatif üretmeyi başaramamıştır.

Merkez–sağ ağırlıklı muhalefet, çoğu zaman sağın “ılımlı bir versiyonu”nu yeniden üretmekte; bu da iktidara gerçek bir alternatif sunmasını zorlaştırmaktadır.

Arap partileri 9–12 sandalye aralığında bir temsil gücüne ulaşabilmiş olsa da, Bennett–Lapid hükümeti deneyiminin ardından koalisyon ihtimallerinin dışında tutulmaları, muhalefetin çoğunluk elde etme kapasitesini ciddi biçimde sınırlamaktadır.

3. Netanyahu’nun gerilemesi ve Likud’un yapısal direnci

Zaman içindeki eğilimler, Netanyahu’nun kişisel popüleritesindeki düşüşün, Likud’un oy tabanındaki düşüşten daha belirgin olduğunu ortaya koymaktadır. Likud, çoğu ankette 23–31 sandalye bandında kalmış; bu durum, krizler, soruşturmalar veya savaşlara rağmen partinin “sert bir çekirdeğe” sahip olduğunu göstermektedir.

Buna karşılık, Netanyahu’nun kişisel desteğinin azalması ve partide liderliğin yenilenmesi yönündeki taleplerin artması, Likud içinde orta vadede belirginleşebilecek yapısal bir dönüşümün işaretleri olarak okunabilir.

4. Bennett’in Etkili Bir Aktör Olarak Geri Dönüşü ve “Dini Siyonizm”in Çözülmesi

Bennett’in siyasete dönüşünü içeren senaryolar, sağ kamp içindeki dengeleri yeniden şekillendirmiştir. Anketler, Bennett’in hem Likud’dan hem de muhalefetten sandalye

çekebildiğini ve bu nedenle kurulacak herhangi bir hükümette belirleyici bir aktör hâline geldiğini göstermektedir. Buna karşılık, *Dini Siyonizm* partisinin sürekli olarak baraj altında kalması, aşırı sağ din çizginin hem hükümet performansı hem de savaş sürecindeki kaotik tutumları nedeniyle siyasi cazibesini kaybettiğini ortaya koymaktadır.

5. Arap Temsilinde Sınırlı İyileşme Ancak Etkisiz Kalan Ağırlık

Son anketler, Arap listelerinin 9 ila 12 sandalye arasında seyrettiğini ve listelerin birleşmesi hâlinde bu sayının sınırlı biçimde arttığını göstermektedir. Ancak bu artış, genel güç dengelerini değiştirmemiştir. Bu durum, İsrail içindeki Filistinlilerin, Knesset'in siyasi etkisine dair güvensizliklerinin sürdüğünü ve siyasete katılım motivasyonunun hâlen düşük olduğunu yansıtmaktadır.

6. Kamuoyunun Güvenlik Odaklı Tepkiden Siyasi–Ekonomik Kaygıya Doğru Kayması

Tabloya yansıyan anketler karşılaştırıldığında, İsrail kamuoyunun güvenlik merkezli tepkisel ruh hâinden giderek siyasi ve ekonomik kaygılara yöneldiği görülmektedir.

Ekim–Kasım 2023 dönemindeki anketler, *Aksa Tufanı* sonrası güvenlik şokunun etkisiyle Gantz'ın kampına güçlü bir yönelimi yansıtırken, 2024 ortasına ait veriler (21/6/2024 tarihli [Maariv anketi](#)) güvenlik kaygılarının geri planda kaldığını, ekonomik koşullar ve yönetsel kriz nedeniyle erken seçim talebinin öne çıktığını göstermiştir. Nitekim seçmenlerin %53'ü Knesset'in feshedilmesini desteklemiştir.

[Kan](#) (3/3/2025) ve [Kanal 12](#) (16/7/2025) anketleri, kamuoyunun önceliklerinin daha da siyasallaştığını ve savaşın uzamasına yönelik eleştirilerin arttığını ortaya koymaktadır. Bu dönemde “güvenlik intikamı” söyleminin etkisi azalırken, esir takası projelerine verilen destek (%44) ve erken seçim talebi (%53) artış göstermiştir.

Toplumsal eğilimlerdeki bu kayma, savaşın uzamasıyla birlikte İsrail toplumunda biriken yorgunluğu ve devletin Gazze sonrası dönemi yönetme kapasitesine dair büyüyen şüpheleri açıkça yansıtmaktadır.

Seçim Tarihinin Öne Alınma İhtimali

İsrail'in siyasi ve medya çevrelerinde, Benjamin Netanyahu'nun erken seçim seçeneğini ciddi biçimde değerlendirdiğine dair tahminler artmıştır. Netanyahu'nun, [eski askerî başsavcı](#) Yifat Tomer-Yerushalmi etrafında patlak veren krizi, yargı kurumuyla yaşanan gerilimi sağ seçmeni mobilize edecek bir seçim aracına dönüştürmek amacıyla kullanmak istediği değerlendirilmektedir.

İsrail Kamu Yayın Kurumu [Kan 11'in](#) 4 Kasım 2025 tarihli haberine göre, Netanyahu son günlerde yakın çevresinden isimlerle Knesset'in feshedilmesi ve birkaç ay içinde seçimlere gidilmesi seçeneğini tartışmıştır. Netanyahu'nun bu adımın kendi siyasi konumunu güçlendirebileceğini ve yargı kurumuyla yaşanan gerilimi seçim kampanyasının merkezine yerleştirebileceğini düşündüğü aktarılmıştır.

[Haberde](#), Netanyahu'nun bazı danışmanlarının onu “yargı elitlerine karşı mücadele” söylemi üzerinden mümkün olan en kısa sürede seçimlere gitmeye teşvik ettiği belirtilirken, diğerlerinin ise bu adımın Netanyahu'nun yargılanmasını durduracak ya da ona geçici dokunulmazlık sağlayacak bir yasal düzenlemeyi hayata geçirme çabalarını sekteye uğratabileceği gerekçesiyle temkinli davrandığı ifade edilmiştir.

Netanyahu'nun ofisi erken seçim niyetini resmen reddetmiş olsa da, İsraili analizciler bu sızıntıları siyasi ve medya tepkilerini ölçmeye yönelik bir yoklama olarak değerlendirmektedir. Bu durumun, özellikle Netanyahu'nun savaş sonrası oluşan sınırlı halk desteğini, esir takası anlaşmasını ve Trump'ın ziyaretini siyasi sermayeye dönüştürme çabaları eşliğinde, 2026 yılı içinde olası bir kararın habercisi olabileceği ileri sürülmektedir.

Yeni Seçim Yasaları ve Siyasi Alanın Yeniden Tasarımı

Gazze Savaşı'nın ortaya çıkardığı yapısal kriz ve siyasal–askerî kurumlara duyulan güvenin aşınması sonrasında, hükümet siyasi alanı yeniden şekillendirmeye [yönelik yasama adımlarını](#) hızlandırmıştır. Bu girişimler, sağ–dini–milliyetçi kampın siyasal egemenliğini sürdürmesini güvence altına alma amacı taşımakta; aynı zamanda, güç dengelerinde olası bir değişimi ya da yeni siyasal [alternatiflerin yükselişini engellemek](#) için tasarlanmış daha geniş kapsamlı bir projenin parçası olarak görülmektedir.

Bu çerçevede öne çıkan başlıca tartışma, [seçim barajı anlamına](#) gelen “yüzde 3,25’lik seçim eşliğinin” yeniden düzenlenmesidir. Devletin kuruluşunda %1 olan baraj, 1992’de %1,5’e, 2003’te %2’ye, 2014’te ise mevcut seviyesi olan %3,25’e yükseltilmiştir. Bu artış resmî söylemde “parçalı parti yapısını azaltmak ve siyasi istikrarı güçlendirmek” amacıyla gerekçelendirilse de, pratikte parlamenter temsiliyet haritasını mevcut güç dengelerine göre şekillendirmek için kullanılan siyasi bir araç niteliği kazanmıştır.

[2024 yılının başından](#) itibaren barajın yeniden yükseltilmesi (örneğin %5’e çıkarılması) ya da sınırlı şekilde düşürülmesi (yaklaşık %2’ye indirilmesi) yönünde farklı öneriler gündeme gelmiştir. Bu öneriler büyük ölçüde partilerin kendi çıkar hesaplarına dayanmaktadır: Likud ve müttefikleri, barajın yükseltilmesinin sağ blok içindeki oyların bölünmesini engelleyeceğini savunurken; Smotrich ve diğer küçük sağ partilerin liderleri, düşüş yaşayan popülariteleri nedeniyle barajın indirilmesini istemektedir.

Buna karşılık muhalefet, özellikle Arap ve sol partiler, barajın yükseltilmesi girişimini küçük listeleri —başta Arap partilerini— dışlamak ve temsil güçlerini zayıflatmak için tasarlanmış politik bir hamle olarak değerlendirmektedir. Böylece baraj tartışması teknik bir seçim düzenlemesi olmaktan çıkıp, siyasal alanın kimler tarafından temsil edileceğini belirleyen bir mühendislik aracına dönüşmüştür.

[İsrail Demokrasi Enstitüsü’nün](#) değerlendirmesine göre, bu yasama girişimleri, ülkedeki siyasal temsil kurallarını yeniden tanımlamaya dönük sistematik bir yönelimin parçasıdır. Bu değişiklikler, parti sistemindeki çoğulculuğu sınırlamakta; Knesset içinde muhafazakâr Yahudi çoğunluğun ağırlığını artırmakta ve Arap temsiline yanı sıra marjinal ve muhalif seslerin etkisini azaltmaktadır. Kuruma göre bu adımlar, sağ–dini–milliyetçi blokun siyasal ve toplumsal hegemonyasını derinleştirmeyi amaçlayan yeni bir politik–sosyal tasarımın unsurlarıdır.

Bu çerçeveye ek olarak, iktidar koalisyonu parti finansmanı ve seçim kampanyalarının düzenlenmesine ilişkin kapsamlı değişiklikler üzerinde de çalışmaktadır. Hükümet çevreleri bu adımları “[seçimlerin temizliğini ve dürüstlüğü sağlama](#)” çabaları olarak sunarken, yapılan düzenlemelerin içeriği pratikte farklı bir sonuca işaret etmektedir: Mevcut parlamento büyüklüğüne bağlı daha katı finansman koşulları getirilmekte; bu da küçük partilerin ve bağımsız aktörlerin rekabet kapasitesini azaltarak parti sistemini Knesset’te temsil edilen

mevcut güç odaklarının kontrolünde tutmaktadır. Bu adımlar, seçim sistemine ilişkin daha geniş çaplı bir kurumsal stratejinin parçası olarak değerlendirilmektedir. Finansman kaynaklarının sıkı şekilde denetlenmesi ve idari gözetimin artırılması yoluyla güç dengelerinin korunması ve siyasi haritanın beklenmedik biçimde değişmesinin önlenmesi.

Bu kapsamda, Knesset'in Hukuk ve Anayasa Komitesi'nde yurt dışından oy kullanma meselesi yeniden tartışmaya açılmıştır. İsrail seçim sisteminde oy verme kuralı [olarak ülke sınırları içinde](#) yapılır; yalnızca diplomatlar ve dış temsilciliklerde görevli devlet çalışanları gibi sınırlı gruplara ülke dışından oy kullanma hakkı tanınır. Son yıllarda, yurt dışında yaşayan yurttaşlara oy hakkı tanınmasına yönelik girişimler gündeme gelmişti; ancak mevcut koalisyon, “dış müdahaleleri engelleme” gerekçesiyle bu girişimleri tamamen durdurmayı veya ciddi biçimde kısıtlamayı hedeflemektedir.

Bununla birlikte, [çeşitli siyasi analizler](#), bu yaklaşımın asıl amacının Avrupa ve ABD'de yaşayan ve ağırlıklı olarak merkez ve sol bloklara destek verme eğiliminde olan liberal seçmen kitlesini etkisizleştirmek olduğunu vurgulamaktadır. Bu nedenle söz konusu düzenleme, sağ blokun uzun vadeli egemenliğini güvence altına almak için uygulamaya konulan daha geniş kapsamlı bir mühendislik çabasının parçası olarak görülmektedir.

Bu adımlara paralel şekilde hükümet, seçim döneminde siyasi söylem ve medya üzerindeki denetimi artırmaya yönelik başka düzenlemeler de geliştirmektedir. Bunlar arasında sosyal medya platformlarının izlenmesi, [dijital kampanya finansmanının](#) sıkı denetimi ve çevrimiçi içerik akışının düzenlenmesine yönelik yasa tasarıları öne çıkmaktadır. İsrail kamuoyunda bu girişimler, kamusal alanın kısıtlanması ve denetleyici kurumların siyasileştirilmesi yönünde geniş kapsamlı bir eğilimin parçası olarak değerlendirilmektedir.

Sonuç olarak, bu yasama değişiklikleri basit teknik düzenlemeler değil; “İsrail demokrasisi”nin yapısına ilişkin derin bir dönüşümün işaretleridir. Açık ve çoğulcu bir modelden, çoğulculuğun sağcı iktidarın çizdiği sınırlar içinde işlediği kısıtlı bir siyasal düzene doğru kayış söz konusudur. Bu dinamikler, Netanyahu ve müttefiklerinin seçim oyununun kurallarını uzun vadeli egemenliklerini pekiştirecek [şekilde yeniden tasarlama](#) ve Likud'un devlet içindeki merkezi konumunu tehdit edebilecek alternatif siyasal güçlerin yükselişini daha ortaya çıkmadan engelleme yönündeki stratejik çabalarını yansıtmaktadır.

Bölgesel Hesaplar ve İsrail İç Siyasetine Yansımaları

Netanyahu'nun yaklaşan seçimlere yönelik hazırlıkları, özellikle Cumhuriyetçi çevreler ve Donald Trump'ın etrafındaki muhafazakâr Amerikan söyleminin yeniden güç kazandığı bir döneme denk gelmektedir. Bu söylem, Orta Doğu'da Amerika-İsrail eksenli hegemonik bir çerçeve oluşturmaya yönelik “[genişletilmiş İbrahim İttifakı](#)” fikrini yeniden canlandırmayı hedeflemektedir. 2024 yılı başından itibaren ABD seçim kampanyalarında, Trump'ın güncellenmiş ekonomik-güvenlik temelli “barış planının” yeniden gündeme getirileceğine dair işaretler görüldü. Bu çerçeve, Suudi Arabistan başta olmak üzere Arap ve Müslüman ülkelerle normalleşme sürecinin hızlandırılmasını, karşılığında [ABD'nin İsrail'in askeri üstünlüğünü](#) garanti altına almasını ve “İbrahim Anlaşmaları”nın kapsamının genişletilmesini içermektedir.

Netanyahu için bu gelişmeler, içeride ve dışarıda yeniden konumlanma fırsatı sunmaktadır. O, Washington ve Arap müttefiklerinin öncelikleriyle uyumlu, aşırı sağdaki ortaklarına kıyasla [daha pragmatik bir tutum](#) benimseyerek kendini yeniden tanımlamaya çalışmaktadır. 7 Ekim

2023 sonrasında Netanyahu, aşırı sağcı dinî koalisyona bağımlılığın uluslararası itibarına zarar verdiğini ve geleneksel Amerikan desteğini aşındırdığını fark etmiş; bu nedenle kendini bölgesel dosyaları “hesaplı bir rasyonaliteyle yönetebilen” bir devlet adamı olarak sunma çabasına yönelmiştir.

Bu bağlamda Netanyahu, Gazze Savaşı ve diğer cephelerin —özellikle İran, Hizbullah ve Husilerle yaşanan gerilimlerin— sonuçlarını siyasi sermayeye dönüştürmeye çalışmaktadır. İran’ın bölgedeki etkisini sınırladığı ya da üst düzey sahadaki aktörleri ortadan kaldırdığı iddiasındaki operasyonları, kendisini “İsrail’i koruyabilen güçlü bir güvenlik lideri” olarak konumlandırma stratejisinin temel unsurlarına dönüştürmüştür.

Muhalefet ise bu operasyonların, hükümetin 7 Ekim saldırısını engelleyememesinin yarattığı derin güvenlik çöküşünü telafi etmediğini savunmaktadır. Merkez ve sol partiler, genişletilmiş İbrahim İttifakı söylemini, Netanyahu’nun iç başarısızlıklarını gizlemeye yönelik bir diplomatik perde olarak görmekte; bunun “[ekonomik-güvenlik odaklı bir barış](#)” yaklaşımıyla Filistin meselesinin özünü bilerek dışarıda bıraktığını vurgulamaktadır.

Sonuç olarak Amerikan-İsrail eksen, Tel Aviv siyasetinde doğrudan bir seçim hesabına dönüşmüş görünmektedir. Washington, “[normalleşmeye açık ve istikrarlı bir İsrail’den](#)” yana tavır alırken; Netanyahu ise ABD’nin ve bölgesel müttefiklerin desteğini kendi meşruiyetini güçlendirmek ve iktidarını yenilemek için kullanmayı hedeflemektedir. Böylece savaşın sonuçları, normalleşme projeleri ve bölgesel tırmanışlar, bağımsız bir bölgesel stratejiden ziyade, Netanyahu’nun siyasi konumunu parlatmaya hizmet eden seçim malzemelerine dönüşmüştür.

Netanyahu’nun Yargılanması ve Seçimlere Yansımaları

Binyamin Netanyahu’nun [2020’den bu yana](#) dolandırıcılık, güveni kötüye kullanma ve rüşvet alma suçlamalarıyla devam eden yargılanması, İsrail’deki siyasi tabloyu en fazla etkileyen dinamiklerden biridir. Ancak Netanyahu, muhaliflerinin öngörüsünün aksine, bu davaları siyasi bir yük olmaktan çıkarıp etkili bir seçim mobilizasyon aracına dönüştürmeyi başarmıştır. Bunu da özellikle, davalarını “yargı ve medya elitlerinin halkın iradesine ve sağ blokun gücüne karşı yürüttüğü bir komplo” olarak çerçeveleyerek yapmıştır.

7 Ekim 2023’ten sonra Netanyahu, “derin devlet”, “yargı-medya oligarşisi” ve “nüfuz sahibi elitlerin komplosu” gibi [söylemleri yoğunlaştırarak](#), kendi yargılanmasını geniş bir siyasal mücadele bağlamına yerleştirmeye yönelmiştir. Bu çerçevede kendisini, seçim yoluyla değil, yargısal yollarla devrilmek istenen bir lider olarak sunmakta; böylece sağ blokun tamamına yönelik bir saldırının hedefi olduğunu iddia etmektedir.

Bu stratejinin uluslararası yansımalarını gösteren sembolik bir olay Eylül 2025’te yaşanmıştır. ABD Başkanı Donald Trump, İsrail Meclisi’ndeki konuşması sırasında, İsrail Cumhurbaşkanı Isaac Herzog’a açık bir çağrıda bulunarak Netanyahu’ya devam eden davaları için [af verilmesini istemiş](#) ve “Bir fikrim var: Neden ona af vermiyorsun? O, en büyük liderlerden biri. Ne fark eder?” demiştir. Bu sözler koalisyon milletvekillerinden büyük alkış almış; bu durum sağ tabanın, Netanyahu’nun hukuki sorunlarının tamamen siyasallaştırılmış bir bağlamda ele alınmasına gönüllü olduğunu göstermiştir.

Bu açıdan bakıldığında, Netanyahu’nun yargılanması artık salt hukuki bir süreç değil; devlet kurumlarıyla Netanyahu arasındaki güç mücadelesinin sembolik bir sahasına dönüşmüştür.

Netanyahu davayı, kendi liderliğinin meşruiyetini pekiştirmek için kullanırken, aynı zamanda yaklaşan seçimlerde “[halkın iradesini bastırmak isteyen eski elitlere karşı mücadele eden lider](#)” imajını derinleştirmeye çalışmaktadır. Bununla birlikte, seçim kampanyasında bu dosyayı, “solun halkın kararından korktuğunun kanıtı” olarak sunması ve yargı bağımsızlığını sınırlayacak yeni reformları meşrulaştırmaya çalışması beklenmektedir.

Hukuki açıdan ise Netanyahu’nun adaylığını engelleyen bir kural bulunmamaktadır. Nihai bir mahkûmiyet kararı çıkmadığı sürece, [hakkında suçlama bulunsa dahi başbakanlığa](#) aday olabilir ve görevde kalabilir. Ancak 7 Ekim’in güvenlik ve istihbarat boyutlarına ilişkin olası bir resmî soruşturma komisyonu kurulursa —ki bu hem muhalefet hem de güvenlik kurumları tarafından talep edilmektedir— Netanyahu’nun siyasi sorumluluğunun tescillenmesi ihtimali doğabilir. Böyle bir sonuç, yalnızca kamuoyu nezdindeki meşruiyetine değil, aynı zamanda Likud içindeki otoritesine ve hükümet kurma kapasitesine de ciddi zarar verebilir.

Dış politikada ise Netanyahu’nun kendisini “yargı mağduru lider” olarak pazarlama çabası ters etki yaratmaktadır. Batılı başkentlerde bu süreç, İsrail’de hukukun üstünlüğünün aşıldığı, yargı bağımsızlığının yıprandığı ve demokratik standartların gerilediği yönündeki endişeleri artırmaktadır. Bu durum, Netanyahu liderliğindeki bir hükümete yönelik [uluslararası desteğin](#) gelecekte daha koşullu ve daha sınırlı hale gelmesine yol açabilir.

Olası Seçim Sonrası Senaryolar

İsrail’de 2026 yılında yapılması planlanan —ya da beklenen— seçimler yaklaşırken, ülkenin siyasi geleceğini ve özellikle sağ blok ile Binyamin Netanyahu’nun konumunu belirleyecek üç temel senaryo belirginleşmektedir. Bu senaryolar farklı yönlerde işaret etse de hepsi, İsrail siyasetinin önümüzdeki dönemde nasıl şekilleneceği sorusuna odaklanmaktadır.

1. Senaryo: Netanyahu liderliğinde sağın hâkimiyetinin sürmesi

Bu senaryo kısa vadede hâlâ en olası seçenek olarak görülmektedir. Bunun nedenleri arasında:

- Netanyahu’nun tüm iç kırılmalara rağmen sağ bloğunu bir arada tutabilmesi,
- Gazze savaşı ve kuzey cephesindeki gerilimden beslenen “varoluşsal tehdit” söylemini etkili biçimde kullanması,
- Koalisyonu kontrol etme ve seçim/yasa süreçlerini yönlendirme kapasitesi,
- Medya ve kamuoyu alanındaki etkinliği

yer almaktadır.

Bu senaryonun gerçekleşmesi durumunda, İsrail siyasetinde daha da sağa kayan, dinî-milliyetçi blokların belirleyici olduğu, demokratik kurumların ise giderek aşıldığı bir dönemin devam etmesi beklenmektedir.

2. Senaryo: Normalleşme sürecini yönetmek için ABD destekli bir “sağ–merkez” koalisyonu

Bu senaryoya göre, ABD yönetimi özellikle Trump’un dönüşüyle birlikte, İsrail’de daha ılımlı, bölgesel normalleşme süreçlerini (özellikle Suudi Arabistan ile) yönetebilecek bir hükümetin oluşmasını teşvik edebilir.

Bu yaklaşım şu varsayımlara dayanır:

- ABD'nin “genişletilmiş İbrahim Anlaşmaları” vizyonunu yeniden canlandırma isteği,
- Washington'ın İsrail'de öngörülebilir ve uluslararası alanda meşruiyeti yüksek bir ortakla çalışmayı tercih etmesi,
- Netanyahu'nun da bu beklentilere uyum sağlamak için söylemini zaman zaman “daha akılcı” bir çizgiye çekmeye çalışması.

Netanyahu'nun Gadi Eisenkot, Benny Gantz veya Gideon Sa'ar gibi figürlerle temas arayışı da bu bağlamda görülmektedir.

Ancak bu senaryonun gerçekleşme ihtimali sınırlıdır. Çünkü:

- İsrail sağ seçmeni dış baskılardan ziyade güvenlik ve kimlik temelli oy verir.
- Merkeze açılan bir sağ koalisyon, dinî-sağ partiler tarafından “ideolojik ihanet” olarak değerlendirilebilir.
- Netanyahu'nun kişisel çıkarları ile ABD beklentileri her zaman örtüşmemektedir.

Önemli bir detay olarak, [Trump'ın Knesset konuşmasında](#) Yair Lapid'e yönelik sıcak ifadeleri, Washington'ın Netanyahu dışında da “çalışılabilir” aktörlere kapıyı açık tuttuğu şeklinde yorumlanmıştır.

Bununla birlikte, bu senaryo, dinî ve milliyetçi sağ partilerden ciddi iç muhalefetle karşılaşacaktır. Bu kesimler, merkez güçlerle herhangi bir yakınlaşmayı veya normalleşme sürecinde gösterilecek bir esnekliği ideolojik kimlikten taviz ve kendi tabanlarının çıkarlarına yönelik bir tehdit olarak görmektedir. Bu durum, koalisyon içinde derinleşen ayrışmalara ve iç bütünlüğün zedelenmesine yol açabilir.

3. Senaryo: Likud'un Çözülmesi ve İç Sağ Blokta Yarılma

Bu olasılık, bizzaca güçlenen göstergelere dayanmaktadır: Likud Partisi'nin kendi içinde derinleşen görüş ayrılıkları ve özellikle Yuli Edelstein, Nir Barkat ve Amir Ohana gibi üst düzey isimlerin “Netanyahu sonrası dönem” için sessiz fakat sistematik hazırlıkları. Netanyahu'yu çevreleyen siyasi ve yargısal krizlerin ağırlaşması hâlinde, parti içinde iki ana kampın belirginleşmesi beklenebilir:

- dinî-milliyetçi blokla ittifakı sürdürmek isteyen muhafazakâr kanat,
- “tarihsel Likud” çizgisini canlandırmayı, yani partiyi daha ılımlı, liberal-milli bir sağ partiye dönüştürmeyi hedefleyen kanat.

Böylesi bir çözülme gerçekleştiği takdirde, yalnızca Likud'un değil, tüm İsrail siyasetinin yeniden şekillenmesi ve Netanyahu'nun onlarca yıllık hegemonik liderliğinin sona ermesi ihtimali doğar. Bu durum, siyasal haritanın yeni ittifaklarla, yeni liderlerle ve yeni merkez-sağ dengeleriyle yeniden kurulmasının önünü açabilir.

4. Senaryo: Siyasal Tıkanıklığın Devamı ve Krizin Sürmesi

Bu senaryo, İsrail'in 2019–2022 yılları arasında yaşadığı ve beş seçimin dahi istikrarlı bir hükümet üretmediği dönemin devamı niteliğindedir.

Mevcut koşullar — sağ blok içindeki derin çatlaklar, muhalefetin koordinasyon eksikliği, Arap partilerinin dağınıklığı — göz önüne alındığında, bu senaryonun hayli gerçekçi olduğu söylenebilir. Buna göre:

- Ne iktidar bloku ne de muhalefet seçimlerden sonra hükümet kurmak için gereken 61 sandalyeyi tek başına sağlayabilir.
- Ya yeni, fakat oldukça kırılgan bir koalisyon ortaya çıkar (örneğin 2020'deki Netanyahu–Gantz hükümeti veya 2021–2022 arasındaki Bennett–Lapid hükümeti gibi),
- Ya da hükümet kurma çabaları başarısız olur ve ülke tekrar bir seçim döngüsüne girer.

Bu senaryonun gerçekleşmesi, yaklaşan seçimlerin mevcut krizi çözmek yerine onu yeniden üreteceği anlamına gelir. Toplumsal kutuplaşmanın derinleşmesi, parti içi disiplinin zayıflaması ve siyasal sistemdeki tıkanıklığın yapısal hâle gelmesi, İsrail'in karar alma mekanizmalarını uzun süreli bir felce sürükleyebilir.

Sonuç olarak, bu senaryo İsrail siyasetinin temel sorununun — yani kronik istikrarsızlığın — seçimle aşılmasının güç olduğunu ve ülkenin yeni bir çıkmaz dönemine girmesinin mümkün olduğunu göstermektedir.

Öngörüs el Sonuç

Siyasal ve seçimsel göstergeler, İsrail'in yüzeyde yenilenen fakat özünde aynı kalan bir seçim döngüsüne doğru ilerlediğini ortaya koymaktadır. Bu döngü, sağ blokun hâkimiyetini yeniden üretecek görünmekle birlikte, bunu ABD'de yaklaşan dönemin gerektirdiği ölçüde daha pragmatik ve uyarlanmış bir biçimde yapacaktır.

7 Ekim 2023'ün yarattığı sarsıntı, siyasal dengeleri kökten değiştirmemiş; yalnızca mevcut yapının kırılganlığını, siyasal sistemin işlevsizliğini ve kurumlara olan güvenin erozyona uğradığını açığa çıkarmıştır. Buna karşın, sağ hegemonyasını kırabilecek ya da güvenlik–kimlik ikileminin ötesine geçen yeni bir siyasal vizyon sunabilecek alternatif bir liderlik henüz ortaya çıkmamıştır.

Bugün İsrail'de tartışma, sağın iktidardan düşürülmesi üzerine değil; sağın hangi biçimde yeniden üretileceği üzerinedir. Bennett ve Eisenkot gibi “geçiş dönemi figürleri”nin yükselişi, sağ projenin daha ılımlı ve uygulanabilir bir çerçeveye yeniden tanımlanmasına yönelik çabaların göstergesidir. Netanyahu ise savaş sonrası nispi sakinlik, esir takası anlaşması ve Trump ziyareti sayesinde elde ettiği geçici oy artışını fırsata çevirerek seçimleri 2025 sonuna veya 2026 baharına çekmeyi ciddi biçimde değerlendirmektedir. Ancak böyle bir hamle, yeterli çoğunluk sağlanmadan yapılırsa, koalisyonun dağılmasına veya Gantz ile Barkat gibi Likud içi rakiplerin güç kazanmasına yol açarak yeni bir istikrarsızlık dönemini tetikleyebilir.

Netanyahu eşzamanlı olarak, yargıyı sınırlandırmayı ve kendi davasını askıya almayı hedefleyen düzenlemeleri ilerleterek siyasi ve hukuki konumunu tahkim etmeye çalışmaktadır. Bu çerçevede, kendisine yönelik suçlamaları “lidere yönelik bir saldırı” olarak çerçeveleyip, yargı sürecini sağ seçmeni konsolide eden bir mobilizasyon aracına dönüştürmektedir. Böylece, bir ceza dosyası olmaktan çıkan dava, sağın yeniden kenetlenmesini sağlayan siyasal bir kaldıraç işlevi görmektedir.

Bununla birlikte, 2019'dan bu yana süregelen siyasal tıkanıklığın yeniden yaşanması da güçlü bir ihtimaldir. Zira ne iktidar ne de muhalefet 61 sandalye eşiğini rahatlıkla aşabilecek görünmektedir. Bu durumda ülke, hâlihazırdaki istikrarsızlığın tekrarı niteliğinde uzun koalisyon müzakerelerine, geçici ve güçsüz hükümetlere veya yeni bir erken seçime sürüklenebilir.

Sonuç itibarıyla, İsrail sağının yeniden biçimlendiği fakat yerinden edilmediği bir döneme girildiği söylenebilir. Dışarıda “İbrahim İttifakı” genişletilmiş bir kalkan sunarken, içeride yargı ve medya alanlarını yeniden düzenlemeye dönük girişimler sistemin korunması için araçsallaştırılmaktadır. Bu süreçte “İsrail demokrasisi”, kontrol mantığı ile hesap verebilirlik mantığı arasındaki gerilimin, zayıflayan seçim meşruiyetinin ve giderek kırılganlaşan siyasal yapının gerçek bir stres testiyle karşı karşıya kalacaktır.